

Tack för showen,

BANDY: En artist lämnar scenen. Jonas Claesson tackar för sig efter sex säsonger som chefsunderhållare på Zinkensdamm. En ryggskada, som förr eller senare kräver operation, gjorde att Jonas bestämde sig för att sluta efter den här säsongen.

– Skadan ska inte förstoras upp. Det finns inga risker, men i samband med operation måste man skruva ihop nedre ryggraden och då ligger helt still ett halvår. Slutar jag med bandyn kan jag skjuta upp operationen några år, berättar Jonas när vi träffas på bandyklubans stamhök Hammarby Bar och Kök.

Det här gör att det inte heller är aktuellt för Jonas att varva ner på lägre nivå, bandyspelandet är definitivt över för den store profilen. Paradoxalt är det när han är uppvärmd och spelar bandy som skadan är till minst besvär.

– Spelade jag bandy dygnet runt så skulle det funka, säger Jonas.

Bland bandyvänner – både fans och spelare – verkar det finnas en oerhörd kärlek till sporten. Man talar gärna i termer "som världens vackraste sport". Vad är det som gör bandyns entusiaster så hängivna?

– Spelets idé med yorna och farten och reglerna är en fantastisk kombination. Man har lärt sig utnyttja att spela sig fram via kortpassningar, men man kan också stå på kortlinjen och göra en framspelning på 70 meter. Den kombinationen finns inte i andra sporter. Du har också den svåra taktiken och precisionen som krävs för att det ska fungera mellan klubba, hand och boll. Den kan vara svår för ett otränat öga att uppfatta som skönhet, men den som kan bollidrott tar till sig bandyn ganska fort.

Är det större att vinna SM-guld än VM-guld i bandy?

– Ja, i alla fall för alla svenskar. Det är också svårare till viss del. Teorin jag själv har till varför det är så, är att bandyn är en stor idrott i Sverige men inte internationellt.

Tvårmot handbollen, där landslagsintresset är hysteriskt, medan vanliga klubbmatcher knappast nämns. I bandyn är det visserligen häftigare spel på landslagsnivå, själva spelet är uppgraderat en eller två dimensioner, men det som gör SM-guldet större är att man jobbar i en grupp under ett eller flera år. Att jobba mot ett gemensamt mål är det som lagspelet handlar om.

Hur känns det att gå på gång få höra att man är världens bästa bandyspelare?

– Nu pratar jag om hur jag känt det som spelare. Jag tar inget vid mig av sådana grejer och tycker att det är ganska ointressant. Rollerna på planen är så skilda, det finns ingen annan idrott där det är så svårt att jämföra anfallsspelare, försvarare och målvakter. Det gör att det blir ganska ointressant att värdera de olika spelarna, jämför man i stället till exempel toppforwardar med varandra blir det intressantare.

– Men nu när jag lagt av kommer jag mer att ta till mig olika utmärkelser – det är alltid kul när någon tycker att man gjort något bra. Fast man får ändå inte glömma att det är en lagidrott det handlar om.

Har pressen varit stor på dig i Hammarby?

– Det har jag aldrig funderat på. Jag slog igenom ganska tidigt och har alltid levt med rätt stor press. I början av min karriär gick kurvan rätt upp och sedan har jag klarat att hålla den nivån. I Hammarby har jag varit sex år, och de två-tre första åren gjorde vi allt för att tona ner förväntningarna. Vi hade

inte ett lag för SM-titeln och vi blev utslagna i kvartsfinal tre år i följd.

– Men det som varit så läckert i Hammarby är att alla varit så sugna på att bli bra. De tre sista åren har vi haft ett lag som varit kapabelt att vinna SM, och vi har aldrig försökt säga något annat. Tillhör man kategorin som Hammarby gör blir det ett misslyckande eller misärkning om man missar SM-guld. Det är något man satsat mot hela året.

– Vi människor lever på hoppet, man måste få drömma lite i livet och de tre senaste åren har våra drömmar om ett SM-guld varit motiverade. Ska man spela på elitnivå får man dessutom lära sig leva med det som omgivningen säger. Det man kan påverka är det man själv gör och det tycker jag att vi gjort bra.

Du kom till Stockholm 1996. Har du rotat dig i stan, eller längtar du bort nu när bandykarriären är över?

– Jag har aldrig målat några längre framtidsperspektiv. Som bandyspelare har jag sen jag signerade mitt första kontrakt som 14-åring enbart skrivit på för två år i taget. Två år är en greppbar tid, det är så långt jag kan blicka framåt. Men både jag och min sambo trivs jättebra i Stockholm och vi har inte funderat på att flytta.

Har det talats om någon roll för dig i Hammarby i framtiden?

– Nej, vi har inte kommit så långt. Allt har gått ganska fort och det känns som att allt måste lugna ner sig för mig. Jag behöver psykologiskt avsluta året i skallen innan jag hoppar på något nytt. Men som jag ser det har Hammarby inte så stort behov av någon, möjligen kan jag hjälpa till om klubben skissat visioner som gäller fem-tio år framåt. Hammarby är speciellt tycker många. Har du fått någon känsla av att föreningen är

unik, och vad är det i så fall som gör den speciell?

– Hammarby är speciellt, men på något sätt är det så med alla föreningar, alla har sin unika kultur. Det som gjort

att jag tagit Hammarby till mitt hjärta är det som jag tycker Hammarby står för; traditionen, fansen och fansens betydelse.

– Det känns också som att bandyn var först i klubben med proffsighet. Det fanns en plan 1996 som man har följt till punkt och pricka – organisationsmässigt har man kanske lyckats ännu bättre än sportsligt. Hammarby var en korpförening och i dag sköts allting jättebra.

– Det har varit härligt att få ha varit med om den här resan och de här åren har varit den roligaste tiden i min karriär. Jag och många andra Hammarbyspelare är uppvuxna i lag som var färdiga, i Vetlanda var det lite räkmacka för mig. Att få vara med och skapa något har för många av oss varit den stora motivationsfaktorn.

– På det sättet har tiden i Hammarby varit väldigt intressant och kul.

När man gör så många mål som du, hur mycket minns man av dem?

– Inte särskilt många. Det jag minns tydligast är ögonblick i vissa matcher strax efter att domaren blåst av. De egna enskilda prestationerna är väldigt suddiga. Man tror ibland att de sitter kvar och så ser man dem i TV och tänker "Å fan, var det så där det gick till". Det kan vara att bollen kom från ett helt annat håll än vad man minns.

Vem är den mest lovande bandyspelaren i dag?

– Jag har inte den rätta kollen. Man måste se mycket mer bandy för att kunna uttala

Spel på lägre nivå är inte aktuellt för Jonas Claesson nu när han tackar för sig i Hammarby

sig. Men jag tycker att Patrik Nilsson i SAIK såg jättebra ut i SM-finalen och han har inte fyllt 20 år. Sen finns en del spelare i Hammarby, men de känns inte unga och lovande utan snarare etablerade.

Hör man mycket av det som sägs från läktaren? Till exempel "Klona Jonas Claesson"?

– Det gör man ibland, men inte så mycket. Man hör mest om det är bra tryck eller inte, inte de enskilda kommentarerna.

Jag har fått för mig att bandyspelare gärna fester till. Har bandyspelare roligare än andra idrottsmän?

– Det vill jag inte uttala mig om. Oavsett vad man säger känns det som man talar om något man inte riktigt vet. Men bandyspelare har väl sporten med de förutsättningar som finns och många har valt bort andra sporter där det går att tjäna mer pengar. Under säsongen är det tufft, men den är ganska kort och det funkar bra med heltidsjobb för de flesta.

Pinnen, Rosa, Dallas och Lillis är exempel

på smeknamn inom bandyn. Har du aldrig haft något?

– Inte något sådant. I så fall har man gått på mitt efternamn. Du gör ju mål ur alla vinklar. Skjuter du hårdare än andra, eller är skotten mer välplacerade?

– Det finns andra som skjuter både hårdare och mer välplacerat. Men det är få som skjuter så mycket och så fort som jag, det har varit mitt varumärke och något jag försökt behålla. Jag har lärt mig att skotten inte behöver vara så hårda, det är viktigare få i väg dem när målvakterna inte är så väl förberedda. Kommer man att få se dig på Zinken som åskådare i framtiden?

– Det är det enda jag sagt om framtiden: jag har bestämt mig för att bli en flitig åskådare. Jag ska se elitbandy, men också juniorbandy som jag tycker är minst lika roligt.

Claesson kommer alltså att hittas på Zinken i fortsättningen också. I och med det beskedet tackar vi Jonas Claesson för de glädjestunder han bjudit publiken på hemmaplan och runt om i landet.

MAGNUS HAGSTRÖM

Claesson

bytröjan. "Jag har aldrig tänkt tanken att jag ska sluta i någon annan klubb", säger han.

FOTO: MARTIN NAUCLÉR

När Hammarby fyllde 100 år 1997 var det Jonas Claesson som hedrades med tröja